

בסיעתא דשמיא

שיעורים בפרשת השבוע

- תוכן השיעורים -

פרשת תזריע מצורע תשפ"א

שנה א, גליון כ'

תיאור מפורט ותמציתי בשפה קלה בהירה וקולחת של תוכן שיעורי פרשת השבוע כפי שנמסרו במערכת **קול הלשון**. עם פירוט מדויק של דרך הגישה לשמיעת כל שיעור ושיעור במלואו במערכת **קול הלשון**. תועלתו מרובה, לשומעי השיעור- לשמור משנתם בדרך קצרה, למעוניינים לשמוע- לדעת תוכן כל שיעור שיוכלו להאזין למה שליבם חפץ, ולכלל הלומדים- ללמוד לראשונה את כל הנאמר בשפה קצרה וברורה.

ג'עוה'ס
נחל אליהו
שיעורי הג"ד אליהו דיסקין שליט"א

פרשת 'תזריע' מצורע תשפ"א - שיעור א'

וביום השמיני ימול // ועוד הארות והערות

תיאור מפורט של תוכן השיעור בקצרה:

- ז'כה' קידמת למעשה בראשית, ואם לאו יתוש קדמך (ויק"ד פ"ד) - אם השליט נשמתו וזיכך' גופו, הרי הנשמה קדמה, ולהפך, הרי הגוף נברא אחרון.
- וטמאה ז', וביום השמיני ימול - סמיכות הכתובים, להורות שמשו"ה עיכב המילה, של"י אביו ואמו עצבים, הארת האוה"ח.
- לשון הת"י 'תשתרי', אינו רומז לזה, שהרי כ"כ גם בנקבה.
- מצוה שקיבלו בשמחה כגון מילה, 'עדיין' עושים בשמחה, קיבלו בקטטה כגון עריות, 'עדיין' עושין בקטטה (שבת דף קל) - הארת הגר"א בדקדוק לשון 'עדיין', דהיינו אף דאזיל טעמא.
- מעשה בזה מהגר"א והחיי אדם.
- זאת 'תורת' היולדת - דקדוק לה"פ בזה, לאחר פרשת יולדת 'עשירה', ולא בסוף הפרשה.
- אמירת פרשת יולדת בזה"ז, ביולדת 'עניה'.
- וביום השמיני ימול, אפילו בשבת, (שבת דף קלב) - אינו ביוצא דופן, למאי דקי"ל כרבנן דר"ש, דאימעיט מכולה פרשה.
- הסכמת הגרי"ש, דלכך אין חיוב עליה ביום מלאות בכה"ג, שאינו יום הבאת הקרבן.
- חיוב לינה בקרבן יולדת, אי רמיא על הבעל 'המקדיש', או על האשה שהיא 'המתכפר'.
- נטיית הגרי"ש לאסור מילה בשבת, בהפריות זמנינו, כענין עיברה באמבטי', לפימ"ש הר"ח חגיגה (דף טו:), מו"מ בזה.
- הסכמת הגרי"ש במעוברת שנתגיירה, דאין הברית דוחה שבת, לפימ"ש הרמב"ן דמילתו גם משום 'גירות', וכן יש להעמיד ב"ד במילתו משו"ה.
- ועל 'שפס' יעטה - רמז לשון שפ"ם, לג' סימני טומאתו, ש'ער לבן, פ'סיון, מ'חיה, תפא"י בהקדמת 'מראה כהן' למס' נגעים בשם היעב"ץ.
- ה' מיני נגעים: עור בשר, ראש, זקן, בגדים, בתים - כנגד ה' תחלואי הנפש בהתאמה, תאוות הערב, גאוה, חטאי הלשון, היצר להתייפות, תאוות הממון והרכוש, הארת הגר"י ולאז"ינר.
- זאת 'התורה' לכל 'נגע' - ירמוז לעסק התורה, שהוא מרפא לכל חולי הגוף והנפש.
- לא הפך 'הנגע' את 'עינו' - רמיזת ספר 'גן רווה', שלא היפך בתשובתו את הנגע' לע'ונג.
- אמרתי אשמרה בלשוני וכו' (תהלים יט) - רמיזת הסבא מקלם לפרטי איסור לשה"ר.
- משפטין תהום רבה, אלו מראות נגעים - היינו דקדוק המשפט, שנגזר על הריסת ביתו, אך חסה תורה על הכלי חרס להצילן, שאינן בכלל הנגזר עליו.

גישה ישירה לשיעור במערכת קול הלשון. בלי לחפש ולדפדף בין השיעורים במערכת.
מתקשרים לקול הלשון במספרים הרגילים והישירים. מקישים מיד כוכבית סולמית #
ואחריי את מספר השיעור 31445459 | ולסיום סולמית #

להצטרפות לקבלת הגליונות והשיעורים:

N0527683029@GMAIL.COM

0509127078

ג'עוהאל
נחל אליהו
שיעורי הג"ד אליהו דיסקין שליט"א

פרשת תזריע 'מצורע' תשפ"א - שיעור ב'

'וידי' לא שטף במים - ביאור כללי בענין 'אסמכתא' // 'ימותו בטמאם' את 'משכני'

תיאור מפורט של תוכן השיעור בקצרה:

- 'וידי' לא שטף במים - אף שצריך טבילת כל גופו, פרש"י והרמב"ן.
- מכאן 'סמכו' חכמים לנט"י מהתורה - פמ"ג (פתיחה כוללת ח"א ס"כ), דאסמכתא כה"ג דמוכחא מלה"כ, הוה אסמכתא 'חשובה', וכיונה לזה 'תורה'.
- וחומרו כדאורייתא לענין 'ספק', ולענין 'גזרה לגזרה'.
- אך אסמכתא דל"מ מלה"כ הוה סימן בעלמא ואינו מה"ת.
- ריטב"א ר"ה (דף טז), דכל אסמכתא רימזה לזה התורה.
- רמב"ם (הקדמה לפיה"מ), דאסמכתא הוה סימן בעלמא.
- הרחבה להראות שדעת הרמב"ם בזה, כהצעת המיצוע שאימץ הפמ"ג מדעתו.
- (א) בדין 'איסור בעילת שפחה כנענית', (איסור"ב יב;ג), (ב) בדין 'שניות לעריות', (אישות א;ו).
- ולא ימותו בטמאם את מקדשי - ל"כ ונכרתה הנפש כי טמאה את וכו', כלשון שאר חיו"כ.
- כרת דעלמא היינו בתורת עונש גרידא, אף בטומאת מו"ק כאן הוא באופן טבעי ע"י המקדש שטמאו, עוד ראיות לזה.
- יתפרש בזה, הא דהוצרכו הכא ילפותא בפ"ע, לפטור קטן בערכין (דף ג), ונכרי בנוזיר (דף סא), ולא סגי במה שאינן בתורת עונשין דעלמא, יעוין בשיטמ"ק שם ושם.
- והזרתם וכו' בטמאם את 'משכני' - ביאור לשון משכן בזה, לפשוטו של מקרא ומדרשו.

גישה ישירה לשיעור במערכת קול הלשון. בלי לחפש ולדפדף בין השיעורים במערכת.
מתקשרים לקול הלשון במספרים הרגילים והישירים. מקישים מיד כוכבית סולמית #
ואחריי את מספר השיעור 30797702 | ולסיום סולמית #

להצטרפות לקבלת הגליונות והשיעורים:

N0527683029@GMAIL.COM

0509127078

נחל אליהו
שיעורי הג"ר אליהו דיסקין שליט"א

פרשת תזריע 'מצורע' תשפ"א - שיעור ג'

לשון הרע - חומרת העונש בזה ובבא

תיאור מפורט של תוכן השיעור בקצרה:

- תיאור חומר עונש המצורע, מתו"ד הרמב"ם (טומאת צרעת יו), לראות מזה גודל חטאי הלשון.
- הארת הח"ח במאי דתליא טומאתו ב'דיבור' הכהן.
- הארת הח"ח בחומר העדר הנגעים בזה"ז, שבכך הצרעת דבוקה בנפשו, ויענש בעולם הנשמות.
- חומר עונשי גהנום ביחס ליסורי העוה"ז, ומחומר עונש המצורע בזה כאמור, יש להסיק חומרותו למעלה.
- יקרת ייסורי עוה"ז לחסוך ריבוי עונשי גהנום, ראייה לזה מאבדן ביבמות (דף קה:), מעשה מהגר"א בזה, ועוד מעשה בן זמנינו.
- חלאי הזמן, הדומים לענין הצרעת, המחלה הנוראה, נגיף הקורונה.
- טומאת דיבור לשה"ר, להמשיך רו"ט על תורתו ותפילתו להפסידן, כמו"ש הח"ח בשמיה"ל (ה"ב פט"ז), זהירות יתרה הנדרשת בזה מלומדי התורה מימלא.
- זאת 'תורת' המצורע ביום 'טהרתו' - ירמוז שבטהרת תשובתו משיב לו את תורתו.
- לא ידבר בשבחו שמתוך כך יבוא לגנותו - פשטות ענין זה, ביאור הגר"א בזה, וביאור נוסף מהמגיד מדובנא.
- הארת הח"ח להסביר טהרת הפך 'כולו' לבן.
- מה 'יתן' לך ומה 'יוסיף' לך - היינו מה 'יתן' לך, לספר לשה"ר בסיבת גאוה וקנאה ללא תועלת, ומה 'יוסיף' לך, לספר לשה"ר ליתן לך ממון וכיו"ב, שהרי כנגדו תפסיד במקו"א שהכול קצוב.
- נחש, מה הנאה יש לך, מה יתרון לבעל הלשון, ערכין (דף טו:) - לפי שהנחש ממית ואינו אוכל, ואף כשאוכל טעמו כעפר ואינו נהנה, ואף בעל הלשון כיו"ב כאמור.
- לית דעניא מכלבא ולית דעתיר מחזירא, (שבת דף קנה:) - ביאור הגר"א דהיינו עניות איסור לשה"ר, הנרמז לכלב, כמו"ש ורובן באבק לשה"ר, ועשירות איסור חזיר, שאף הרחוקים נזהרים בו.
- מעשה בזה מהח"ח והגרחה"ז.
- בדומה לזה עניות מצוות 'שביעית' להקל בה, מעשה מהחזו"א עם האמו"ר בזה, ומקור לזה מפרש"י (פרשת פנחס).
- המספר לשה"ר ראוי להשליכו ל'כלבים' - דברי המקובלים שהמספר לשה"ר מתגלגל בכלב, מעשה נורא בזה מהגר"א.
- מדה טובה מרובה - גודל השכר המגיע לנזהר בלשונו.

גישה ישירה לשיעור במערכת קול הלשון. בלי לחפש ולדפדף בין השיעורים במערכת.
מתקשרים לקול הלשון במספרים הרגילים והישירים. מקישים מיד כוכבית סולמית #
ואחריי את מספר השיעור 31445904 | ולסיום סולמית #

להצטרפות לקבלת הגליונות והשיעורים:

N0527683029@GMAIL.COM

0509127078

נחל אליהו
שיעורי הג"ד אליהו דיסקין שליט"א

פרשת 'תזריע מצורע' תשפ"א - שיעור ד'

עיניך יונים // נגעים ולשה"ר // טהרת מקווה והערב שמש

תיאור מפורט של תוכן השיעור בקצרה:

- ובן יונה או תור - שינה להקדים בן יונה להעדיפו, לפי שהתור בן זוגו מתאבל עליו, ואינו נזקק לאחר, בעה"ט ממדרש.
- עיניך יונים, ישראל אין ממירים הקב"ה, כיונה זו שאין ממרת בן זוגה, (שהש"ר ד;ב) - באופן שכן היונה נאמנת לבן זוגה כתור, ישוב הענין.
- דמיון ברית הקב"ה עם ישראל כענין יונה ותור, עפי"ד המדרש הנ"ל.
- וז"ש בזוה"ק: רות אותיות 'תור', שהיו מעשיה נאים כתור, היינו הנאמנות של רות להשי"ת בכל מצב.
- לפרש בזה סוד סגולת העסק במס' קינים לעורר רחמי ה'.
- 'יונתי תמתי' - דרשת חז"ל (שהש"ר ה;ג) מזה, לצער השכינה בצערן של ישראל, עוד מקורות לזה.
- דברי הנפה"ח שעיקר התפילה על צער השכינה בצערו.
- עיניך יונים - מעשה מהגר"ח ברלין בזה.
- וטמא, טמא יקרא - רמיזת טעמי המקרא, למ"ש מו"ק (דף ה.), מכאן שמציינין את הקברות.
- 'בראשו' נגעו - אכולהו נגעים קאי, ומתפרש כענין 'דמו בראשו', כלומר שה"ע סיבת נגעו בדברו לשה"ר.
- חומר עוון לשה"ר - מדברי אגרת הגר"א, התגלות הגר"י בלאזר להגר"ח ברלין.
- עצה להזהר בזה - לימוד יומי קבוע בח"ח או שמה"ל, ועוד עצה בזה.
- 'תורת' המצורע ביום 'טהרתו' - ירמוז שביום טהרת תשובתו, ישובו אליו תורתו ומצוותיו, שעברו לזולתו כשדיבר לשה"ר כמו"ש החוה"ל.
- ביאור חידושו של החוה"ל בזה.
- הארת הר"ר העשל בדקדוק לשון: 'קופצת' ונשבעת.
- חידוש הכס"מ (אה"ט ו;ז), שטהרת המקווה נפעלת ביציאתו מהמים, ונפק"מ ביוצא לאחר הערב שמש.
- ביאור הענין בזה, לפימ"ש הגר"י מצבך מהרש"ר הירש, דמקווה אינו 'כוח המטהר' גרידא, אלא שבכניסה ויציאה מהמים, מתהווה האדם לבריה חדשה, כענין בריאת העולם מתוך המים, מי המבול, שהיית העובר במעי אמו במים.
- הארת הגר"ח לפרש לפי"ד, מה שהוא נטהר אף כשחסר שיעור מקווה קודם יציאתו.
- איך יתקיים בזה, דמיון הרמב"ם (מקוואות יא;ב) מטהרת המקווה, לטהר נפשו מטומאת הנפשות כשהביא נפשו 'במי הדעת'.
- הארת האג"ט בהקדמתו בשם אביו, לבאר תליית השלמת הטהרה ב'הערב שמש', ולפרש בזה דמיון זמן קרי"ש לזה בריש ברכות.
- באופן שנמצא ענין טהרת המקווה וענין הערב שמש שווין.

גישה ישירה לשיעור במערכת קול הלשון. בלי לחפש ולדפדף בין השיעורים במערכת.
מתקשרים לקול הלשון במספרים הרגילים והישירים. מקישים מיד כוכבית סולמית #
ואחריי את מספר השיעור 31446255 | ולסיום סולמית #

להצטרפות לקבלת הגליונות והשיעורים:

N0527683029@GMAIL.COM

0509127078

נחל אליהו
שיעורי הג"ד אליהו דיסקין שליט"א

פרשת 'תזריע מצורע' תשפ"א - שיעור ה'

חטא גחזי // נגעי בגדים ובתים // תומאת זיבה ובוועל נדה // פשוטו של מקרא

תיאור מפורט של תוכן השיעור בקצרה:

- נגעי בגדים ונגעי בתים - אינו בטבע כלל, אבל בהיות ישראל שלמים לה, יהיה רוח ה' להעמידם במראה טוב, וכאשר יקרה דבר חטא, יתראה בו כיעור, להראות כי ה' סר מעליו רמב"ן, (תזריע יג, מז).
- למה בית המנוגע לא היה ולא יהיה, שלא יזדמנו כאחד ריבוי הפרטים הנצרכים לטמאו, בסנהדרין (דף ע"א), ואי"ז בטבע אלא נס מכוון לטמאו ובודאי יבוא באופן המטמאו.
- לא שלל בזה הרמב"ן, אלא היותו בטבע 'גשמי', אך כן אי"ז מעשה ניסים, אלא בטבע 'הרוחני'.
- דוגמא לענין טבע 'רוחני', ומדוע בהעדרו לא עמדו בטבע 'הגשמי' מיהת.
- ענין תומאת 'בוועל' נדה, שמעשהו זה האסור, הוא מקור תומאתו, ואינו מקב"ט מהנדה, וכע"ז יתפרש תומאת 'האוכל' נבלת עוף טהור.
- בדומה לזה תומאת העוסקים בפרה אדומה ושעיר המשתלח.
- יגע בו הזב 'וידיו' לא שטף במים, ופהרמב"ן - דקדוק לה"פ כן בזב דווקא.
- והנוגע 'בבשר' הזב - דקדוק לשון 'בבשר' בטומאת זב דווקא.
- ענין תומאת מעינות משכב ומושב רק בזב.
- חלוקה במהות ענין תומאת היוצאה מגופו משאר תומאות האדם.
- 'השוכב' בבית, 'האוכל' בבית ופרש"י - משמעות פשוטו של מקרא, לייחס מעלה וקביעות של בית לשכיבה ואכילה טפי, ואסמכתא מזה לחיובן בסוכה.
- דברי הגר"א בא"א (פרשת משפטים), שפשוטו ש"מ בכלל ע' פנים לתורה, אף שאינו להלכה, דמיון לזה מכללא דא"א דא"ח.
- רבות כענין זה, בדברי האבה"ע והרמב"ן, לפרש המקראות בדרך 'הפשט', דלא כדרשות חז"ל.

הפטרה

- פירוט חטאו של גחזי מדברי המקרא (מ"ב פ"ה) וחז"ל (סנהדרין דף ק"ז):
- עונשו להיות מצורע כל ימיו, לאבד חלקו לעוה"ב, וליטול שכר תורתו בעוה"ז.
- נפילתו מרום המעלה עד שפל המדרגה ע"י חטאו, מדרש קדמון 'פתרון תורה' מבכית ר"ע.
- חומרת חטאו בזה, במה שפרט מעשה הנס וקידוש ה', לצורכי עצמו.
- ענין עונשו מכ"מ, לפרוט שכרו לעת"ל, לקבלו בעוה"ז.
- הוא סוד, דאשתמש 'בתגא' 'חלף' - איבוד עולמו בזה ובבא, לפי שנהנה לעצמו מתגא דמלכא.
- כזה יתפרש, חומר איסור ריבית, שמתעל מצוות הלוואה הנשגבה, להשיג רווח לעצמו, וזהו עונשו בזה מכ"מ, שאינו קם לתחיית המתים.
- ניצני חטאו של גחזי כענין זה, במעשה בן
- השונמית (מ"ב ד; כט), שאמר לכל שואלו, רבי שלחני להחיות את המת, והתהלל בנס שבא על ידו, כפרש"י שם.
- וכן בסוף ענינו, בהפטרות מצורע, במעשה נס מחנה ארם, שהיו ישראל נצורים בחרפת רעב (מלאכים שם ו; כה), וגחזי ובניו ניצלו זאת לאכול ולהחביא ממון, ואף אח"כ הגידו זאת רק מפחד המלך.
- מעלת משה עד קצה האחרון בזה - מה אני וכו' 'אני אחזיק טובה לעצמי' (שבת דף פ"ט).
- שינוי לה"פ בבני קהת (פרשת במדבר), 'ומשמרתם', ול"א, ומשמרת 'בני קהת', כמוש"ש בבני גרשום ומררי.
- התעוררות מזה, לא להתכבד וליטול הנאה לעצמו, מגדלות בתורה.

גישה ישירה לשיעור במערכת קול הלשון. בלי לחפש ולדפדף בין השיעורים במערכת. מתקשרים לקול הלשון במספרים הרגילים והישירים. מקישים מיד כוכבית סולמית # ואחריי את מספר השיעור 31446769 | ולסיום סולמית #

להצטרפות לקבלת הגליונות והשיעורים:

N0527683029@GMAIL.COM

0509127078

פרשת 'תזריע מצורע' תשפ"א - שיעור ו'

ס"ט בנגעי אדם // תומאת 'משא' // בית המנוגע

תיאור מפורט של תוכן השיעור בקצרה:

- נגעי אדם - א) נגעי 'עור בשר'.
- ב) נגע ב'שחין ומכווה', דהיינו, בעור שהגלד מחמת מכה או אש בהתאמה, ואין מצטרפין זע"ז.
- ג) נגע ב'קרחת וגבחת', דהיינו, במקום שנשר שער הראש מאחור או לפניו בהתאמה, ואין מצטרפין זע"ז.
- ד) 'נתקים', דהיינו גומא במקום שער שנשר, להראב"ד שכן נשתנה 'העור', ולהרמב"ם בלא"ה, וחלוקתו מקרחת וגבחת שמסביבותיו שער.
- סימני תומאה - א) שער לבן (או צהוב במחיה). ב) פסיון. ג) מחיית בשר חי.
- נגעי עור בשר - כולהו איתניהו.
- שחין ומכווה - אין בהן 'מחיה', לפי שבמקום המכה שנתרפאה, הרי אינו בשר חי, וכשהוא חוצה לו, אי"ז במקום הנגע, בהגר"א בא"ר למשנה.
- קרחת וגבחת - אין בהן 'שער לבן', שאין צמיחת שער במקומן, רמב"ם (טו"צ ה;ט), הרע"ב והגר"א (א"ר נגעים ג;ו).
- ואף דאתיא בתו"כ (תזריע פ"י), ממיעוטא דקרא, יתפרש הכוונה בזה, דה"ט לדרוש כן, לפי שאינו רגיל להיות שם שער, וכ"ה לשון הר"ש, הובא בתו"ט (נגעים י;י) ובתפא"י (הקדמת מרא"כ לנגעים אות ז).
- ומכוון מיעוטא דקרא בזה, דכי נמי אידע וצמח בהן שער, אין לזה שם שער רק הוא 'שומא' בעלמא, דוגמת 'זקן' באשה.
- נתקים - אין בהם מחיה, לפי שהוא כולו בשר חי, לדעת הרמב"ם, ולהראב"ד שנשתנה בהן העור, לא נתפרש הטעם.
- אין תומאת 'משא' אלא 'בבעלי חיים', (תוספתא זבים ה;ד לפי"ג הגר"א) - ואף דאין מקבל תומאה מחיים אלא 'אדם', ולמה כלל בלשונו 'בע"ח'.
- כיון דאי"ז 'חומר' באדם, אלא שהאדם לפי שהוא חי חשיב 'נושא', ואילו הדומם אינו 'נושא' את 'המונח' עליו, מאת הגר"מ שפירא, וכ"ה בלשון הרא"ש למשנה שם.
- בהמה המפרכסת לאחר שחיטה, שהיא בתורת

- ח' לכולא מילתא, ואך אהניא שחיטתה לאשווי 'אוכל' לקב"ט אוכלין, אפ"ה א"מ 'במשא'.
- דמאי דה"ל 'נושא' הוא משום חיותה, ומאי דמקב"ט אוכלין, היינו לפי שכלפי זה אהניא שחיטה לאשווי 'אוכל', והרי 'האוכל' אינו 'נושא'.
- יטמא כל אשר בבית, ואפילו חבילי עצים וחבילי קנים, שאינן מקב"ט בעלמא, דברי ר"י (נגעים יב;ה) - קושיית המל"מ דא"כ מאי יוכשר לסכך, כיון שכל דבר מקב"ט בבית המנוגע.
- אכן הלוא כן 'גורן ויקב', דמיניהו אתיא הכשר סכך בדבר שאמקב"ט, אף הן מקב"ט בבית המנוגע, וע"כ דמקב"ט זו לא אמעיט.
- דפסול סיכוך בדבר המקב"ט, לפי שד"ז מורה על השתנותו לסוג אחר, ולא הכשירה התורה סוג זה לסיכוך, אך בית המנוגע שהוא מטמא הכול, הרי אי"ז מורה שנשתנה ענינו.
- חלוקת החזו"א וכן משמע מהגר"א, דלא טימא בזה ר"י, אלא כשהן בבית בשעה שטימאו הכהן, ולא כשבאו אח"כ.
- באופן דיתפרש, שכן לר"י אי"ז מקב"ט מהבית, אלא כל אשר בבית כשהכהן מטמאו, ה"ל ה"ע מקור תומאתו, וכפי שהיא תומאת בית המנוגע עצמו, וכיון שאמקב"ט כשר לסכך שפיר.
- הן לא הקשה המל"מ, ממאי דכ"ד מקב"ט בית המנוגע, כשהוא בבנין כתליו, והיינו מה"ט.
- אכן לפי"ז כל אשר בבית לר"י הו"ל אב הטומאה, וכן ל"י לו טהרה במקווה, וצ"ע.
- הנכנס לבית המנוגע ובגדיו בידו נטמאו מיד, היה לבוש בהן טהורין עד שישהה כדי אכילת פרס, (נגעים יג;ט) - דכשהוא לבוש בהן נטפלים לו, ול"ח שבאו בפ"ע.
- ראיית הביה"ל מזה, ליתן קדימה לאוחז התפילין בידו ללבוש בהן.
- הוספת ש"ב הר"א בהגרש"מ, לבאר בזה מ"ש קידושין (דף סו.), הקם להם ציץ שבין עיניך ופרש"י שם.

גישה ישירה לשיעור במערכת קול הלשון. בלי לחפש ולדפדף בין השיעורים במערכת. מתקשרים לקול הלשון במספרים הרגילים והישירים. מקישים מיד כוכבית סולמית # ואחריי את מספר השיעור 31448104 | ולסיום סולמית #

להצטרפות לקבלת הגליונות והשיעורים: